

אשר עורר-הדין מתתיהו עצמון, איש צנ- חנים ותיק ואחד ממארגני הפעילות למען האלמנות, הגיש מגן עם הקדשה להנהלת המלון וסיפר לאלמנות הצעירות כי מנהלי גני-שולמית כלל לא רצו לשמוע על הסי- דור של לינה-על-מיוזונים: "חינם אין כסף הם נתנו לנו את החדרים, את השירותים תים של המלון ואת הארוחות." סיפר עצמון.

בערב הראשון התנדבה תווה אלברשטיין להופיע בפני הקהל המיוחד הזה. מנחה מקצועי הובא במיוחד עלידי גני-שולמית וניסה להרקיט את האלמנות עם מתימעט הגברים שהיו באולם.

פה ושם נמצאו בני זוג לריקוד - אורי חייאקראי במלון, המלווים מהקיבוצים, ידיד או בעל של אלמנה שהצטרף לסיוור. במבט שטחי אפשר היה לחשוב כי זה ערב בידור וריקודים רגילים, כמו עשרות או מאות ערבים מסוג זה הנערכים בכל מקום בארץ. רק מבט שני גילה עשרות

שפת יסיהמלח, היא דוגמה טובה לכך. שישה אוטובוסים, אשר הגיעו מכל רחבי הארץ, נפגשו בשמורת עין-גדי. האמהות, שמרביתן הגיעו עם ילדיהן, הופרדו מה- ילדים. מאות רגע הן היו בחופשה יקרה, והילדים בשלושה ימי חלום. עד לסיום הטיול היו הילדים ברשות מתנדבים ומת- נדבות, אשר עשו כל אשר בכוחם כדי שילידים יהיה כף, ורק בתום הטיול ניפגשו עם אמהותיהם, כשאלה ואלה גוד- שים ועמוסים בחוויית.

האמהות יצאו לטיול בשמורת עין-גדי, שתו קפה במיזנון השמורה ומשם ישר לגני-שולמית. כאן ניקרתה על דרכן ההפי- תעה הראשונה של הטיול. בעוד שבתווה שהן קיבלו ערב היציאה נאמר כי הן תישנה באחד מאולמות המלון, על מזור- גים שיונחו על הריצפה, נמסר לכל שתיים מהן מפתח של חדר רגיל של המלון, כמו לאורח המשלם כ-1000 לירות ליום, רק בערב האחרון התבררה התעלומה. כי

ובמיפגשים הנעשים עם האלמנות. המטרה הראשונה, כדברי אחד מהם: "לנסות ולח- ביא קצת שימחה בלב. להוציא מהשיגרה ולהפגיש" יש, כמובן, מטרה נוספת, ש- איש אינו מודה בה בגלוי, אך היא ברורה, מובנת ולגיטימית: לנסות ול- הוציא את האלמנות, כל אחת מהמיסגרת החברתית בה היא נמצאת, כדי לפגוש אנשים נוספים, כדי להכיר עוד ועוד, כדי שאולי ימצא ידיד נוסף ואולי אפילו בעל.

הבנה בלב

שם כך יש צורך בהרבה והירות, הרי בה הבנה, הרבה מאד אירגון והרבה מאד הבנה בלב. ולאלה שמארגנים את פעיי לויית אלמנות הצנחנים יש מכל אלה. תוכנית האירוע האחרון, זה שהיה על

קלרה תרשיש, אלמנתו של צנחן שנפל במלחמת יום-הכיפורים ואם לילד בן 5, משתתפת לימעט קבועה, יחד עם בנה, בפעילות הקבוצתית.

רעיה בת קיבוץ גבעתי-חיים, אם לארבעה ילדים, צנחנים ידידי בעלה שנפל, הם שייסדו את האירגון.

זיקרין תלם, צעירה בלגית שבעלה הישראלי נפטר בעיקבות פציעה לאחר המלחמה, סופחה למישפחת אלמנות הצנחנים המורכבת רובה מצבריות.

ונושאי השיחה שלהן, מותירים את הנשים הצעירות במעגל של שכול שכולו שלהן. מהצד האחר נהנות האלמנות להפגש זו עם זו משום ש,אלה כימעט החברות היחידות שיש לן, הן אומרות.

במעגל סגור מעגלי הרוקדים באולם מלון גני שולמית היו סמל לחייהן של אל- מנות צה"ל: המעגל הסגור, המיפגשים בין האלמנות לבין עצמן

צעירות ישובות ליד הקירות, מתגודדות בשלישיות או ארבע ביחד, כשעיניהן בור חנות, ממתונות.

„מילים יפות“ ולא כל-כך יפות

כ עבזר שעה קזה התרוקן האולם בו נערכה המסיבה. בזוגות או בחי- בורות קטנות הסתננו מרבית האלמנות אל הבאר של המלון, שם, בכורסאות התדורות, ליד כוסיות משקה ובאפלולית המיוחדת לבארים, נפתחו האלמנות יותר. בין „שמעת שרינה התחתנה שוב“ או „רותי מתגוררת עם חבר חדש“ היו גם כאלה שסיפרו בדיחות נועזות והיו אחרות שדיברו על החוברת החדשה שהוציא מישרד-הביטחון בדבר הזכויות של האל- מנות.

אמיר קרן, מגיבעתי-חיים-מאוחד, צעיר גבה-קומה ומלא גוף הנחשב ל,אבא של אלמנות הצנחנים“, עבר משולחן לשולחן והתחנן בפני האלמנות לעלות להדרים וללכת לישון: „מחר יש יום קשה, קמים בשש בבוקר.“

ואומנם, אמיר לא הגויס. שיירת קומנדי- קאים נהוגה בידי חיילי הצנחנים המ- תינה בפתח המלון בשעת בוקר מוקדמת. אתרים שכמעט רק הצנחנים מכירים אר- תם זכו בביקור של מאה צעירות לבושות גיינס, מכנסיים קצרים ומשפחות על הי ראש. מעלה יאיר, מערת הקמח, הסכר (המשך בעמוד 42)

עיניים בוחנות את הצעירות הרוקדות הן עיניהן של שתי אלמנות הצנחנים, חיה, אם לשתי בנות ואסתר, צעירה ממוצא אמריקאי שבאה להשתקע בארץ ללא מישפוחתה, אחרי שבעלה הישראלי נפל במלחמת יום-הכיפורים. רבות מהאלמנות שהשתפחו בשלושת ימי הבילוי לא נטלו חלק בבידור, רק צפו באלה שרקדו.